

and qualitative aspects: this is the basis of their relationship. The former one examines information processes, while the latter examines information systems in which the processes are realized. In this respect, the relationship between semiotics and information theory is like the relationship between the alphabet

and the writing and reading of the letters of the alphabet.

Kulcsszavak: elméleti kartográfia, kartoszemiotikai tudás, a kartográfia jelrendszere,

Keywords: theoretic cartography, cartosemiotic knowledge, system of cartographic symbols

Dr. Klinghammer István
professzor emeritus

az MTA rendes tagja, ELTE Térképtudományi és Geoinformatikai Tanszék
klinghammer@caesar.elte.hu

70 éves a Geodézia és Kartográfia

Székelly Domokos

DOI: 10.30921/GK.70.2018.3.2

Bevezetés

Ez évben a hetvenedik évfolyama jelenik meg a folyóiratunknak. A magyar geodéziai társadalom több mint másfél évszázados története során példátlan esemény, hogy szaklapunk ilyen hosszú időn át, – sokszor válságos politikai és gazdasági körülmények között, – folyamatosan megjelenhetett. Az ország részletes felméréseinek megindulása (1856) után szakembereink még nem rendelkeztek olyan periodikusan megjelenő lappal, amiben kifejtették volna munkáik során szerzett tapasztalataikat.

A 19. század közepén elindított Magyar Mérnök és Építész Egylet Közlönye, illetve a Vízügyi Értesítő néha helyet adott szakembereink (Kruspér István, Marek János, Halácsy Sándor és mások) cikkeinek. Ez azonban csepp volt a tengerben. Nagy lépést jelentett előre, amikor 1892-ben Dobrovics Viktor, majd Gánóczy Sándor gondozásában megjelenhetett a Kataszteri Közlöny; 1918 végéig rendszeresen tájékoztatta szakértésainkat az országos kataszteri felmérés helyzetéről.

Az első világháborút követő rendkívül nehéz politikai és gazdasági helyzet miatt geodétatársadalmunk fórum nélkül maradt. Hatéves kényszerszünet után, Oltyai Károly professzor kezdeményezésére, a Műegyetem, az Állami Földmérés és magánemberek támogatásával, 1925-ben elindult a Geodéziai Közlöny. 25 év után, az akkori politikai

rendszer a lap további megjelenését nem engedélyezte. Hasonló sorsra jutott a HTI által szerkesztett, kiadott és 20 éven át gondozott Térképészeti Közlöny is. (A rövidítések magyarzata a cikk végén található.)

70 év főbb eseményei

Folyóiratunk 70 éves történetét nem lehet néhány oldalon összefoglalni. 70 év alatt, 2017 végéig 428 szám jelent meg, közel 30 000 oldal terjedelemben. (Egészen pontosan 29 772 oldalon.) Eleinte évente 4 szám, majd 1962-től 6 szám, míg 1996-tól évente 12 szám jelent meg. 2011 óta ismét 6 szám jelenik meg. A Geodézia és Kartográfia (GK) kezdettől fogva két fő részből áll: szakcikkek-ből (főcikkek-ből) és szemle-cikkek-ből. A szakcikkek száma 70 év alatt közel 3000 (becsült adat). Oldalterjedelmét tekintve ez a lap 70%-át teszi ki, ami azt jelenti, hogy egy cikk átlagos hossza 6-7 oldal. Most nézzük az éves példányszám alakulását. Az 50-es évek elején (papírhány miatt) számonként 600 példányban jelent meg. Ez a szám a 60-as évek elejére 1500-ra emelkedett, nem utolsósorban a frissen alakult GKE-nek köszönhetően, melynek már az 1956-os megalakulásakor 990 tagja volt. Ezután a példányszám fokozatosan csökkent: a 70-es években 1400-ra, a 80-as években 1300-ra, míg a rendszerváltozás után 1000-re mérséklődött. Lapunk ezt a példányszámot tartja napjaikban is.

Szólnom kell a lap külső megjelenési formájáról. Az alapítástól 1996-ig, azaz 47 éven át, A/4 formátumban, kezdetben változó oldalszámmal (40–112 oldal), a hatvanas évektől kezdve 40+4 oldalon, fekete-fehér színben jelent meg. Ezután a szerkesztőség áttért a B/5-ös formátumra, színes borítóval, 48 oldalnyi terjedelemben. 2011-től visszatértek az A/4 formátumra, kezdetben 32 oldalon, 2017-től 48 oldalon, és már a tartalom is színes lett.

A lap kezdettől fogva megemlékezett az elhunyt kollégákról. Az 50-es években csak néhány sorban, amely a 60-as évekre egy hasábra is növekedhetett. A 70-es években már fénykép is ellátta a megemlékezést, míg a 80-as években pedig kényesebb dolgokról (hadifogság, kitelepítés stb.) is lehetett írni. A rendszerváltás után már bátrabban lehetett írni az 56-os forradalom során elszenvedett hátratételekről (Virágh Dénes, Rubinka László, Szent-Iványi György és mások) az esetleges egyházi kötődésekről (Kuti László, Bernhardt Mátyas). Ritkán, de előfordult, hogy a leszármazottak nem járultak hozzá a nekrológ megjelenéséhez (Hunyady László, Annau Edgár). Mint az ismeretes, a nekrológok képezik az MFA-sorozat későbbi köteteinek az alapját.

Ide kívánczik néhány változás is, amin a lap a 70 éves története során átesett. Ilyen pl. a lap címe. 1949-ben az ÁF a PM egyik fősztálya volt. Ekkor a lap neve „Az Állami Földmérés

Közleményei” volt. Mivel 1950-ben a főosztály kivált a PM-ből, és OFI néven önálló szervezetté vált, a lap neve „Földmérési Közlemények”-re változott. 1952-ben az OFI átalakult ÁFTH-vá, a lap neve – egészen 1955-ig – nem változott. Ekkor tért át a szerkesztőség a „Geodézia és Kartográfia” elnevezésre, melyet a lap a mai napig megőrzött.

A 70 év alatt a lap szerkesztése többször változott. Kezdetül – mintegy hét éven át, – a lapot Regőczy Emil egyedül szerkesztette. Ez korábban a polgári világban, a folyóiratoknál nem volt ismeretlen (pl.: Gánóczy, Oltay stb.) Később, 1956 után, szakemberekből szerkesztő bizottságot hoztak létre. 1962-től a szerkesztő bizottság ún. pozícióban lévő szakemberekkel (igazgatók, főmérnökök stb.) kibővült. Különbséget kell azonban tegyünk a szerkesztőség tagjai (akik aktívan dolgoztak a lapnál) és a szerkesztő bizottság között. Ez utóbbi ritkán – és tegyük hozzá sokszor hiányosan – ülésezett, és gyakran szimbolikus jelentőséggel bírt.

1957 és 1990 között ún. „politikai kinevezettek” is szerepeltek a szerkesztőbizottságban. Először Antos Zoltán, aki az ÁFTH elnöke volt 10 évig. Az ő időszakában tevékenykedett egy rövid ideig Kovács Márton mint Antos helyettese. 1967-től Halász Péter következett mint az OFTH hivatalvezetője. Nyugállományba helyezése után őt Matúz József követte. Matúz korai halála után a mezőgazdasági és élelmiszerügyi - miniszter Hoffer Istvánt nevezte ki az OFTH élére. Ő ezt a feladatot és a szerkesztőbizottság elnöki tisztét a rendszerváltásig látta el. Ez után politikai kinevezett többet nem került be a szerkesztőbizottságba.

A GK 70 éves története során öt különszám is megjelent. Az első 1961-ben Zelcsényi Géza disszertációját, a második 1963-ban több szakember tanulmányát tartalmazta. A harmadik (ünnepi) szám 1969-ben dr. Radó Sándor 70. születésnapjára készült. A negyedik Schmidt Edit állította össze 20 év (1949–1968) tartalomjegyzékeiből. Ennek készítette el Vörös Imre a folytatását (1969–1978), mely már nem különszám formájában, hanem a GK 1979. 3–6 és 1980. 1 számaiban

jelent meg. (Itt jegyzem meg, hogy milyen kár, hogy ennek a kiváló kezdeményezésnek napjainkig nincs folytatása, pedig a kutatómunkát jelentősen megkönnyítené.) 2009-ben a GK 60. születésnapjára jelent meg az ötödik, jubileumi különszám, amely az elmúlt 60 év szakmai részterületeinknek a GK folyóiratban bemutatott eredményeit foglalta össze.

Szólnom kell az olvasószerkesztőről. Ezt a munkát 30 éven át dr. Regőczy Emil maga végezte el. 1980-tól 2000-ig Vörös Imre látta el ezt a feladatot. Utóda – 2005-ben bekövetkezett korai haláláig – Apagyi Géza volt. 2008 és 2012 között Hodobay-Böröcz András vette át az olvasószerkesztői feladatokat. Végül 2013-tól Kota Ágnes, a lap impresszumában csak 2014-től szerepel mint olvasószerkesztő. A lap technikai szerkesztője napjainkban: Szrogh Gabriella.

Természetesen 70 év igen hosszú idő ahhoz, hogy egyetlen kiadó, ill. egyetlen nyomda lássa el a sokszorosítást és a terjesztést. Az 50-es években a Tervgazdasági Kiadó és az Egyetemi Nyomda végezte ezt a munkát. 1960–1990 között a lapot a KV adta ki. Előbb a Révay Nyomda, később az Egri Nyomda végezte a sokszorosítást. A rendszerváltás után a Cartográfia Kft. lett a kiadó és a Békéscsabai Nyomda a sokszorosító. Később az MFTTT lett a kiadó, és a katonai térképészet nyomdája (különböző szervezeti megnevezésekkel, napjainkban HM Zrínyi Térképészeti és Kommunikációs Szolgáltató Közhasznú Nonprofit Kft. néven) végzi a sokszorosítást.

A GK szerkesztősége 1949 és 2006 között, minden évben elkészítette az éves, egyesített tartalomjegyzéket. Sajnálatos módon, 2007-óta éves tartalomjegyzék nem készül. Történt ugyan néhány éve kísérlet a pótlására az interneten, de ezek az adatok (tekintve hogy virtuálisak) nem időállóak, és a könyvtárak nem tárolják.

Szaklapunk szerkesztését 70 év alatt hat főszerkesztő irányította. 1949 és 1980 között dr. Regőczy Emil töltötte be ezt a tisztet. Halála után őt (1980–1990 között) Jagasics Béla követte. A rendszerváltáskor Vörös Imre lett a lap főszerkesztője egészen 1995-ig, majd 2000-ig mint szerkesztő dolgozott a

lapnál. 1995-ben dr. Joó Istvánt nevezték ki főszerkesztőnek, aki ezt a tisztet 2007-ben bekövetkezett váratlan haláláig látta el. Ezután fél év szünet következett, mely idő alatt, átmenetileg dr. Mihály Szabolcs a FÖMI főigazgatója és Horváth Gábor a FVM főosztályvezetője közösen látta el a lap szerkesztését. 2008. januárban – a két tulajdonos közötti kompromisszum alapján, dr. Riegler Pétert nevezték ki főszerkesztőnek, aki ezt a tisztet 2016 év végi visszavonulásáig látta el. Utóda 2017. januártól Buga László mérnök ezredes.

Néhány szó 70 év főszerkesztőiről

Prof. dr. Regőczy Emil

1900-ban született Székesfehérváron. Mérnöki oklevelét a Műegyetemen 1924-ben szerezte meg. 1925-ben lépett az ÁF szolgálatába, és 1928-tól már a HH főmérnöke. 1944-től a PM műszaki tanácsosa. 1945–1947 között szovjet hadifogságban volt. („málenkij robot”) 1948-tól ismét a PM-ben dolgozott. 1950-től az OFI műszaki főtanácsosa. 1952-től a GKI igazgatója. 1953-ban Kossuth-díjat kapott. A Lázár deák emlékérem és a Fasching Antal-díj kitüntetésre. 1960-ban történt nyugalomba vonulása után, 20 éven át (1980-ban bekövetkezett haláláig) már csak a GK szerkesztésével foglalkozott.

Munkássága alatt, – hiszen ő volt a lap megalapítója és szellemi atyja, – alakult ki a lap arculata, mely 47 éven át (1995-ig) változatlan maradt. Prof. dr. Homoródi Lajos cikkében, a következő szavakkal méltatta Regőczy főszerkesztői munkásságát: „... nemcsak szakmai szempontból ellenőrzi és javítja a

beérkező cikkeket, hogy lapunk a nemzetközi szakirodalomban is elismert színvonala töretlen legyen, hanem fáradhatatlanul csinósítja is a cikkek stílusát, nyesegeti magyartalanságukat, irtja a pongyolaságot, és tanít világosan, tömören fogalmazni.” (Homoródi 1979) Prof. dr. Joó István így búcsúzott Regőczitől a temetésén: „...Egyszerre voltál nekünk példa, tanítás, útbaigazítás és igaz, hű barát. Példát adtál, hogy kell szeretni a munkát és vele az életet. Miképpen kell tisztelni az embert és vigyázni a becsületre. [...] Arcod, egyéniséged vonásait megőrizük.” (Joó 1980)

Jagasics Béla

1920-ban született Nemesapátiban. A Soproni Egyetemen 1958-ban szerzett diplomát. 1959-től 1969-ig a Vas Megyei Földhivatalnál különböző beosztásokban dolgozott. 1970-ben kinevezték a FÖMI igazgatójának, ahonnan 1981-ben nyugállományba vonult. 1990-ig volt a GK főszerkesztője. Munkája elismerésül megkapta a Fasching Antal-díjat, a Térképészet Kiváló Dolgozója, és a Munka Érdemrend ezüst fokozata kitüntetések. 2007-ben hunyt el.

80. születésnapja alkalmával dr. Joó István laudációjában a következőket írta: „...pályájára pillantva a 80 esztendő életkor nem tűnik éppen csekély dolognak, hiszen mögötte sokrétű, felelősséggel járó, és sok évtizedes, eredményes tevékenység rejlik. [...] kemény munkával küzdötte fel magát, megtartotta otthonról hozott felelősségtudatát, a munka tisztelőt és szeretetét, a mindig jobbítani akarás szándékát, és szerény magatartását.” (Joó 2000).

Temetésén Winkler Péter és Busics György a következő szavakkal

búcsúztatta Jagasics Bélát: „...érzékeny, nemes szív lakozott benned. Segítettél, ahol és akinek csak tudtál. [...] Mint a lap főszerkesztője, aprólékos gondnal, precíz munkával készítetted elő a nyomdai leadásra szánt cikkeket. [...] Teljes életet éltél, pályádat befutottad, kötelességedet teljesítetted, optimizmusodat és hitedet megtartottad.” (GK 2007).

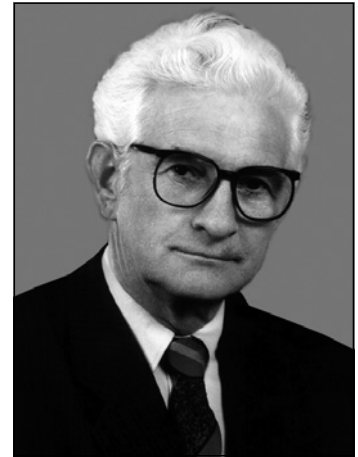
Vörös Imre

1933-ban született Hódmezővásárhelyen. Diplomáját 1963-ban, levelező úton, a Műegyetemen szerezte. 1958-tól 10 évig a BGTV-nél különböző beosztásokban dolgozott. 1969-ben a FÖMI Tudományos Kutatási Főosztályára került, ahol 10 évig a Geodinformat szerkesztette. 1980-tól a GK szerkesztője, majd 1990-től – öt éven át – főszerkesztője volt. 1993-ban Fasching Antal-díjat kapott. 2000-ig még szerkesztője volt a lapnak, majd nyugállományba vonult.

Vörös Imre a GK-nál eltöltött 20 év alatt rendkívüli alaposággal és precizitással gondozta a lapot. Szinte mindenek volt: olvasószerkesztő, fordító, lektor, technikai szerkesztő. Nemcsak a cikkírókkal, de a nyomdákkal is állandó, szoros kapcsolatot tartott. Felsőfokú olasz és angol nyelvtudással rendelkezett, így aki cikkéhez idegen nyelvű rezümét nem tudott csatolni annak ő ezt megírta. Szorgalma, munkabírása és szerénysége példamutató a következő generációk számára.

80. születésnapja alkalmával, dr. Mihály Szabolcs és Zsámboki Sándor közös laudációjukban a következőket írták: „...A Társaság életében különös jelentősége és fontossága van a GK-nak, mely lehetőséget ad szakterületünket érintő publikációk megjelenésére.

[...] Hogy ez így valósuljon meg, elkötelezett, szakmailag jól felkészült szerkesztőre van szükség. Vörös Imre kollégánk, 20 éven keresztül ilyen volt. [...] 80. születésnapján, – Társaságunk és az olvasók nevében, – szeretettel köszöntjük.” fejeződik be az interjú. (Zsámboki-Mihály 2013)

Prof. dr. Joó István

1928-ban született Hidashollóson. Oklevelét a BME hadmérnöki karán, 1954-ben szerezte meg. A HTI-ben, majd az FTV-ben, később a KV-nál végzett szakszolgálati után, 1961-ben az ÁFTH-hoz került, ahol 1962-től – 25 éven át – a Műszaki Főosztályt vezette.

1964-ben doktorált, 1968-ban a kandidátusi, majd 1979-ben a akadémiai doktori fokozatot szerezte meg. Publikációinak száma több mint háromszáz. Kiváló munkáját sok kitüntetéssel jutalmazták, közöttük a Lázár deák emlékéremmel és a Fasching Antal-díjjal, illetve a Munka Érdemrend valamennyi fokozatával. 1986-ban kinevezték a Soproni Egyetem professzorának. Korábban felelős szerkesztője, majd 1995-től haláláig főszerkesztője volt a GK-nak. 2007-ben hunyt el.

Joó István negyedszázadon át állt az ÁF élén. Ezalatt az idő alatt nevéhez fűződik, – többek között – az EOV és az EOTR bevezetése, az egységes földnyilvántartási rendszer kialakítása, a FÖMI és a Penci Observatórium felállítása, a székesfehérvári Földmérési és Földrendezői Főiskolai Kar létrehozása, a távérzékelés hazai intézményesítése, modern fotogrammetriai és geodéziai eszközök beszerzése stb., stb. Szinte lehetetlen felsorolni mennyi mindent tett 50 éves szolgálata során a magyar geodéziai társadalomért.

75. születésnapja alkalmával Apagyai Géza és dr. Márkus Béla laudációjukban ezekkel a szavakkal köszöntötték: „...Eredményes szakmai és tudományos tevékenységéért, közel ötven éves alkotó munkásságáért, a Soproni Egyetem professor emeritus címmel jutalmazta. [...] A magyar geodéta társadalom nevében köszöntjük, és további sikereket, jó egészséget kívánunk dr. Joó István professzor úrnak.” (Apagyai-Márkus 2003)

Ezután is rengeteget dolgozott. Szervezete nem bírta már a megterhelést, és 2007. augusztus 5-én eltávozott az élők sorából. Temetése alkalmával lapunk szerkesztőbizottsága a következő szavakkal búcsúzott főszerkesztőjétől: „...Elhunytával a magyar földmérők és térképészek nagy megbecsüléssel emlékeznek rá.” (Márkus-Mihály 2007).

Dr. Riegler Péter

1940-ben született Szekszárdon. 1965-ben szerezte meg oklevelét az ÉKME-en. Ezután a PGTV-nél helyezkedett el. A ranglétra minden fokát végigjárta. Volt beosztott mérnök, csoportvezető, kirendeltségvezető, osztályvezető, főosztályvezető, igazgató helyettes (főmérnök) és végül, 1985-től kinevezték a PGTV igazgatójának. Doktori tudományos fokozatát 1976-ban szerezte meg. A Lázár deák emlékérem és a Fasching Antal-díj kitüntetettje, c. főiskolai tanár. 1993-ban a Baranya Megyei Földhivatal vezetésével bízták meg. 1996-ban, átmenetileg, mint kormánybiztos koordinálta az NKP munkáját. Ezután visszatért a Földhivatal élére, ahonnan 2005-ben nyugállományba vonult. Dr. Joó István váratlan halálát követően, 2008-ban kinevezték a GK főszerkesztőjének. Ezt a beosztást 2016 végéig látta el.

Főszerkesztői bevezetőjében Riegler Péter a következőket írta: „...A szerkesztői munka hatékonyabbá tétele érdekében – a korábbi gyakorlattól eltérően – egy kis létszámú szerkesztőséget kívánunk létrehozni. [...] Szeretnénk emellett, ha a lap szerkesztését a Szerkesztőbizottság továbbra is segítené. [...] Befejezésül köszönetet szeretnénk mondani a lap tulajdonosoknak, az MFTTT elnökének és az IB-nek a lap szakmai és anyagi támogatásáért.” (Riegler 2008)

70. születésnapja alkalmával, dr. Mihály Szabolcs laudációjában a következőket írta: „...több évtizedes, lelkiismeretes munkája mellett emberi magatartása, közvetlen modora és kapcsolatépítő képessége nagy elismerést érdemel. Az MFTTT tagsága nevében is további eredményes munkát, sok sikert és jó egészséget kívánunk!” (Mihály 2010)

Dr. Ádám József MFTTT-elnök és Horváth Gábor István FM-főosztályvezető az Eredmények és feladatok c. évvértékelőjükben a következőket írták: „...Kilencévi eredményes munkálkodás után dr. Riegler Péter, Társaságunk örökös tagja szaklapunk főszerkesztői tisztségétől megvált. A tulajdonosi jogokat gyakorló MFTTT és FM, 2017. január elsejével Buga László helyettes főszerkesztőt megbízza a főszerkesztői teendők ellátásával.” (Buga 2017)

Buga László

1954-ben született Pásztón. Mérnöki oklevelét, 1978-ban Moszkvában szerezte meg. 1978-tól a MN Térképészeti Intézetben helyezkedett el, ahol különböző beosztásokban – 1979-től mint hivatásos katona – dolgozott. 2001-től

2010-ig az Intézet szakmai jogutódjaként működő HM Térképészeti Kht. ügyvezető igazgatója volt. Fasching-díjban részesült, majd Lázár deák emlékéremmel tüntették ki. 1996-óta tagja a GK szerkesztőbizottságának. 1994 és 2003 között, illetve 2013-tól az MFTTT IB tagja, illetve főtítkárhelyettes. 2009-től c. egyetemi docens az ELTE-n. 2013-tól rendelkezési állományú mérnök ezredes. 2013-óta a GK főszerkesztő-helyettese, majd 2017. január 1-jétől a lap főszerkesztője.

Dr. Mihály Szabolcs, az MFTTT elnöke, a Lázár deák emlékérem átnyújtásakor, Buga László életútját a következő szavakkal méltatta: „...széles körű elméleti ismeretekkel, több évtizedes szakmai és vezetői gyakorlattal rendelkezik. [...] Kiemelkedő szerepe van a katonai és polgári térképészeti szolgálatok közötti együttműködés megszervezésében és végrehajtásában.” (Mihály 2011)

Buga László – lapunk hasábjain – főszerkesztői tevékenységének célkeresztjébe a következőket helyezte: „Változtatni kívánunk a korábbi lapszámok online elérhetőségén¹. A megjelenő – valamint a korábbi – számok tartalomjegyzékei [...] pár évre visszamenőleg, Társaságunk Honlapján már most is elérhetőek. Az ELTE támogatásával rövidesen honlapunkon megjelenik az a kereső felület, [...] amely emelni fogja lapunk publikációs értékét.” (Buga 2017)

Összefoglalás

Már cikkem elején is megjegyeztem, hogy a GK 70 éves történetéről köteteket lehetne írni. Ez a cikk csak pillanatkép az elmúlt évtizedekről.

Megemlékezésem két részből áll. Az első részben foglalkozom a lap – két emberöltőt átívelő – főbb

¹ 2017-ben sikerült újra aktív státuszba helyezni a lapot a Scopusban, a világ egyik legrangosabb, tudományos lektorált folyóiratok absztrakt és hivatkozás nyilvántartó adatbázisában. Az ELTE Egyetemi Könyvtárral kötött együttműködési megállapodásunknak köszönhetően 2018-tól bevezettük a főcikk DOI (Digital Object Identifier) azonosítását. Az azonosító alkalmazásával a Crossref metaadat rendszer felhasználói letünk, amelynek a feladata a DOI nyilvántartása. A DOI segítségével a cikkek hivatkozása könnyebb és egyértelműbb, valamint elősegíti a hivatkozások pontos nyomon követését, számszerűsítését. (Szerkesztőség)

eseményeivel. Ezalatt az idő alatt szakterületünket sokszor átszervezték. Hogy a GK még egyáltalán létezik, az a szakmában dolgozók szeretetének, az előállítók töretlen hitének és az olvasók hűségének köszönhető.

Megemlékezésem második részében igyekeztem bemutatni a főszerkesztőket, akik ennek az embert próbáló kitartásnak élharcosai voltak, illetve ma is azok. Fáradozásuk – mint az tapasztalható – nem volt hiábavaló. Lapunk születésnapján kívánom, hogy a GK még sokáig bizonyítsa itthon és külföldön egyaránt: van még magyar Geodézia és Kartográfia!

Alkalmazott rövidítések

ÁF = Állami Földmérés; ÁFTH = Állami Földmérési és Térképészeti Hivatal; BGTV = Budapesti Geodéziai és Térképészeti Vállalat (most: Geodézia Zrt.); BME = Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem; ÉKME = Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem; ELTE = Eötvös Loránd Tudományegyetem; EOV = Egységes Országos Vetületi Rendszer; EOTR = Egységes Országos Térképrendszer; FÖMI = Földmérési és Távérzékelési Intézet (korábban Földmérési Intézet); FTV = Földmérő és Talajvizsgáló Vállalat; FVMFTF = Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium Földügyi és Térképészeti Főosztály. (Az elnevezés időközönként változott, most: FM FTF); GK = Geodézia és Kartográfia; GKI = Geodéziai és Kartográfiai Intézet; HH = Háromszögelő Hivatal; HTI = Honvéd Térképészeti Intézet (Az elnevezés többször változott, most HM Zrínyi Térképészeti és Kommunikációs Szolgáltató Közhasznú Kft.); IB = Intézbizottság; KV = Kartográfiai Vállalat (később: Cartographia Kft.); MFA = Magyar Földmérők Arcképcsarnoka; MFTTT = Magyar Földmérési, Térképészeti és Távérzékelési Társaság; NKP = Nemzeti Kataszteri Program Kht.; OFI = Országos Földméréstani Intézet;

MÉM OFTH = Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium Országos Földügyi és Térképészeti Hivatal; PM = Pénzügyminisztérium; PGTV = Pécsi Geodéziai és Térképészeti Vállalat

Irodalom

- Apagyi Géza – Márkus Béla: Joó István 75 éves. Geodéziai és Kartográfia 2003. 11. sz.
 Apagyi Géza: 10 éves a megújult Geodézia és Kartográfia. 2005. 10. sz.
 Buga László: Geodézia és Kartográfia 2016. Geodézia és Kartográfia 2017. 1. sz.
 Homoródi Lajos: 25 éves a Geodézia és Kartográfia. 1973. 6. sz.
 Joó István: Búcsú Regőczy Emiltől. Geodézia és Kartográfia 1980. 2. sz.
 Joó István: Előszó. Geodézia és Kartográfia 1995. 5. sz.
 Joó István: Szaklapunk a Geodézia és Kartográfia Emlékkönyv, 2006.
 Joó István: Születésnap beszélgetés Jagasics Bélával. Geodézia és Kartográfia 2000. 9. sz.
 Márkus Béla – Mihály Szabolcs: Búcsú Joó Istvántól. Geodézia és Kartográfia 2007. 8. sz.
 Mihály Szabolcs: Buga László a Lázár deák emlékérem kitüntetettje. Geodézia és Kartográfia 2011. 7. sz.
 Mihály Szabolcs: Riegler Péter 70 éves. Geodézia és Kartográfia 2010. 7. sz.
 Riegler Péter: (szerk.) 60 éves a Geodézia és Kartográfia Jubileumi szám, 2009
 Riegler Péter: Főszerkesztői bevezető Geodézia és Kartográfia. 2008. 1–2. sz.
 Székely András – Furi Klára: Beszélgetés Dr. Regőczy Emillel. Geodézia és Kartográfia 1975. 2. sz.
 Winkler Péter: Búcsú Jagasics Bélától. Geodézia és Kartográfia 2007. 6. sz.
 Zsámboki Sándor – Mihály Szabolcs: Vörös Imre lapunk nyugdíjas szerkesztője 80 éves. Geodézia és Kartográfia 2013. 11–12. sz.

Summary

The issues of the seventieth volume of Geodézia és Kartográfia, the professional journal of Hungarian surveyors and cartographers come out in this year. The journal has been published with this name since 1955. The earlier volumes appeared under the names, Állami Földmérés Közleményei (Review of the National Survey) and Földméréstani Közlemények (Geodetic Review). Up to end 2017, about 3,000 publications appeared in

the journal on almost 30,000 pages of 428 issues. Scientific papers amount to some 70% of the full extent. Besides, the issues also published news on professional events. The present paper gives a short review on the changes of the editorial principles and practices, commemorates the colleagues who helped the work of the editors, and remembers the major events of the time of almost two generations. In the second half of the paper, the author presents the editor-in-chiefs of the journal. This position was held first by Dr. Emil Regőczy (between 1949 and 1980) followed by Béla Jagasics (1980–1990). After the political transformation of Hungary, Imre Vörös was the editor-in-chief until 1995; then, Dr. István Joó was appointed, who held the position until his sudden death in 2007. After this, provisionally for half a year, the journal was managed jointly by Dr. Szabolcs Mihály, director of the Institute of Geodesy, Cartography and Remote Sensing, and Gábor Horváth, head of department in the Ministry of Agriculture and Rural Development. As of January 2008, Dr. Péter Riegler became the editor-in-chief, who held the position until his retirement at end 2016. His successor is László Buga, engineer colonel, since January 2017.

Kulcsszavak: Geodézia és Kartográfia, magyar geodéziai és térképészeti szakfolyóirat, 70 éves történet

Keywords: Geodézia és Kartográfia, Hungarian professional journal of geodesy and cartography, 70 years history

Dr. Székely Domokos
 okleveles
 földmérőmérnök,
 szakmatörténeti
 kutató

Tájékoztatjuk kedves olvasóinkat, hogy a Magyar Földmérési, Térképészeti és Távérzékelési Társaság programjairól, híreiről rendszeresen tájékozódhatnak honlapunkon is.

www.mfttt.hu

MFTTT vezetősége

